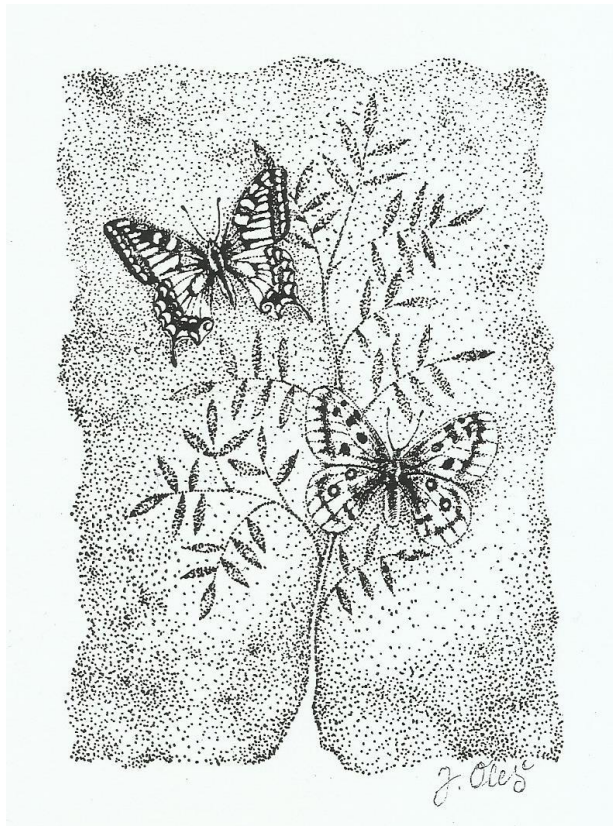

„Když k tobě volám, vyslycháš mě, dáváš mé duši novou sílu!“

Žalm 138, 3.

říjen 2023
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 7.10. – Bůh a jeho touha zachránit člověka I.
- 14.10. – Bůh a jeho touha zachránit člověka II.
- 21.10. – Boží povolání
- 28.10. – Abraham - misie vedena láskou

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Příspěvek	Kázání
7.10.	Marek Harastej - Vsetín		
14.10.	Bohumil Mroček	Iva Chárová	Díkovzdání – H.Dona
21.10.	Okreskové shromáždění Zlín		
28.10.	František Tomanec	IFA	Hynek Dona

Blahopřání k narozeninám

31.10. – Ludmila Kovářová

ADRA Klub zdraví informuje

5.října 2023 v 17.30 hodin Malý sál Městské knihovny –
beseda Ing. Jiřího Jadrníčka „**Gabra a Málinka**“

19.října 2023 v 17.30 hodin Malý sál Městské knihovny – beseda Mgr.
Petra Vrány „**Církev jako polní nemocnice aneb kaplani pro dnešní
společnost**“

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - 1763654349/0800

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2023

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Plánované akce

14.10. – Díkuvzdání + sbírka na ADRA

4.11. – 11.11. – modlitební týden

11.11. – společná bohoslužba v Kateřinících s agapé

DÍKUVZDÁNÍ

14. 10. 2023

9:30

v modlitebně

Téma:

BYLINKY

Přineste s sebou:

Vlastní výpěstky

Dárek do tomboly

Příspěvek na společný stůl

„Statečně si vedly mnohé dcery, ale ty je všechny předčíš.“

Přísloví 31, 29.

Věnováno Božence Kimlerové k jejím 80. narozeninám

Vzpomínky na moji sestru Boženku

Během 2.světové války se do rodiny Pimkových po dvou ogarech Rost'ovi a Josefovi narodila dcera, zrovna na mamčininy 29. narozeniny – 3.září 1943. Po mamince zdělila nejen stejné datum narození, ale i jméno Božena. Nenarodila se do žádného luxusu. V Hýslech u Kyjova, kde rodina bydlela u mamčiných rodičů, tat'ka přilepil ke stávajícímu stavení jednu místnost snad 5x6m, kde pětičlenná rodina bydlela. Společná kuchyň se staříčkama, voda ve studni na dvoře, pitná voda na návsi z pramene Jordán, kadibudka vzadu na dvoře, místo ledničky kamenný klenbový sklípek, kde se teplota v zimě i v létě držela kolem 8°C.

Otec pracoval ve Zlíně v Baťových strojírnách a po válce v roce 1946 mu byl přidělen byt v půldomku ve Zlíně. Zde začala Boženka chodit do školy, a pokud si pamatuji, tak v pozdějších letech, když komunisti převzali moc, bývala na vysvědčení dvojka z mravů. Ve Zlíně se totiž ze slovácké katolické rodiny stali adventisté. Pokud by nepřišla měnová reforma a našetřené peníze na stavbu domu v Čeložnicích ztratily hodnotu, asi bychom tu nebyli.

Když se narodili další dva potomci do rodiny, Anička a Pavel, starší sestra Boženka se stala chůvou, opatrovnicí, pomocnicí v kuchyni, prostě pomocná síla maminky. Odtud asi pramení její silné sociální citění. Navíc Pavel byl

neposedné dítě, každou chvíli utekl od baráku a starší sourozenci se rozbíhali do všech možných stran a hledali ho. V roce 1952 jsme se stěhovali do jednodomku na tehdejší Leninově ulici. Snad vzpomenu na nemoc žloutenku, kterou Boženka onemocněla. V mnohém mi to připomnělo pandemii koronaviru. Hygienici vystříkali celý dům chloraminem a na vstupní dveře vylepili plakát „Pozor infekční žloutenka“.

Musím připomenout, že do školy chodila vždy na poslední chvíli, takže nerad jsem ji jako druhák doprovázel. Z jejího dospívání si nepamatuji žádný konflikt. Některé problémy možná vlastní řešila čtením, pletením, háčkováním. To jsem nemohl pochopit, že byla schopná plést, případně háčkovat, do klína si dát knížku a číst a přitom ještě křoupat jablka. Padesátá léta ovšem nebyla jednoduchá. Komunisti začali utahovat po vzoru Sovětského svazu lidem opasky, nejen finanční, ale i náboženské, a možnost studovat pro křesťany byla spíše utopie. A tak po absolvování základní školy nastoupila do práce, asi jako pomocná síla s možností získat nějaké osvědčení, nebo snad výuční list. Nakonec vše dopadlo jinak. Tátu, nejstaršího brášku Rost'u a Boženku ze Strojíren vyhodili kvůli sobotě. Nějaká dobrá duše nabídla Božence práci v

zahradnictví na Kudlově, kde získala výuční list. Samozřejmě že vydělávala nějaké peníze a tak nás mladší sourozence vytrhla ze stereotypu adventní rodiny a vzala nás na lední revue nebo do kina apod. U nás totiž žádné kapesné neexistovalo.

V době zákazu církve existoval tzv. adventní samizdat. Holky ze sboru vyfasovaly psací stroje a rozepisovaly úkoly sobotní školy a podobné věci.

Práce v zahradnictví na čerstvém vzduchu, na sluníčku, přidávala ještě krásné postavě snědý nádech kůže, a tak se nebylo co divit, že kluci z jiných sborů kroužili kolem ní, jako vlaštovky. Nakonec ji získal Jindřich. Svatba byla v roce 1964 zrovna o mých posledních prázdninách. Po svatbě se dostěhovali do Pardubic, kde v podnájmu u tety Burešové se narodil syn Petr. Jindřich pracoval v obchodě jako zástupce vedoucího a podařilo se mu získat byt v Hartmanově ulici v Pardubicích. Starý renesanční dům s klenutými stropy v přízemí, točité krkolomné schodiště, na patře byt, chodbička + dvě místnosti, voda na chodbě, záchod na pavlači. V roce 1968 jsem sloužil na

vojně v Hradci Králové na letišti a po 21.srpnu, když nás okupovala vojska Varšavské smlouvy v čele s armádou SSSR, jako první projevíli obavu, co se se mnou děje. A tak mně přijeli navštívit na motorce. Boženka už v pokročilém těhotenství. Takže dcera Magda se stejně jako její maminka narodila do okupované země, tentokrát ne německou armádou, ale ruskou.

Jindřich po vzoru svého otce studoval seminář. Nastávalo velké životní rozhodnutí. Asi nevládla v tomto rozhodnutí jednoznačná shoda, ale nakonec přijal služebnost začínajícího kazatele a dostal umístěnku sbor Valašské Meziříčí a Frenštát. Stěhování do Valašského Meziříčí a bydlení nic moc. Navíc úpravy domu pro modlitebnu v horním patře. Z dnešních hygienických předpisů naprosto nevyhovující podmínky. Ale i ve ValMezu si vytvořila Boženka spoustu krásných přátelských vztahů. I zde bylo pro ni plodné období. Narodil se jí zde syn Robert.

Jak už to s kazateli bývá, pendlují během své činnosti na různá místa. Takže mise ve ValMezu skončila a stěhovali se do Hranic na Moravě, kde nakonec zakotvili až do dnešních dnů. Sestra zde začala souvisle pracovat, nejdříve Elektropraga Hlinsko, a pak až do důchodu u Českých drah. Věk, stáří je dobou vzpomínání a užívání si vnoučat, a tak naplňovat život a být užitečný i v osmdesáti letech, což moje sestra Boženka určitě dělá. Konec konců zeptejte se jí.

Pavel Pimek

Psal se rok 1959, mě bylo krásných 17 let a můj dobrý otec Ondřej mě a maminku Boženku vzal do Hodonína na jubilejní shromáždění. Tam před mnoha lety nastoupil jako kazatel na svůj první sbor po absolvování Biblické školy v Loděnicích.

Nevím, kdo všechno tam kázal, ale moc dobře vím, že jsem tam potkal svoji vyvolenou! Do té doby jsem nesháněl žádné děvče, ač se mě některé líbili a viděl jsem zájem i z jejich strany. Ale u této pohledné dívky v Hodoníně jsem žádný zájem o mě neviděl. Byla zavěšena do jednoho mladého muže. Po čase jsem zjistil, že je to „kamoufláž“, by to její nejstarší bratr Rost'a, svitla mi naděje. Dodal jsem si odvahy a zeptal se, odkud jsou, dověděl jsem se jenom to, že z tehdejšího Gottwaldova, jméno mě však neřekla. Pokukovali jsme po sobě a

po zakončení jsem jí doprovodil na vlakové nádraží. Nechtěla mě říct své jméno ani adresu, na opětovný dotaz mě vše rychle zadrmolila až z okna vlaku: „BoženaPimkovaLeninova3106“.

Když jsme asi po dvou letech jeli s kamarádem z mládežnického sbor. Výletu v Tatrách, navzdory, že se nemá cestovat v sobotu, jsem naplánoval odbočku z hlavní tratě do Gotwaldova. Navštívili jsme sobotní dopolední shromáždění na Leninově ul. v moderním prvorepublikovém ev. kostele, kde se scházelo za komunistů více církví.

Samozřejmě tam byla i Boženka s rodinou a početnými sourozenci. Dostali jsme pozvání na oběd, které jsme s rozpaky, ale rádi přijali. Od této chvíle jsem jí začal občas s velkými přestávkami navštěvovat. Bylo pěkné, když jsem jí našel na schodkách jejich baťovského domku, jak plete např. svetr, nebo doma při jiné ruční práci a to jí zůstalo. - Měl jsem za to, že spolu „chodíme“ od r. 1959 a

ještě dlouho potom, ale ona o tom „nevěděla“.

Jako „mazák“ v závěru mé vojenské služby jsem ji pozval k nám domů do Pardubic, to už jsme plánovali v r. 1964 naši svatbu. Ta se krom obřadu v modlitebně (ev. kostele) odehrála celá u Pimkových ve Zlíně asi se 40 hosty. Svatbu jsme měli, až jsem měl zajištěn „byt“ – jednu podkrovní místnost 4x3,5 m, bez vody a s WC ve studené kadibudce na dvoře na předměstí mých Pardubic. Tam se nám narodil za tři roky Petřa a museli jsme tam vydržet celkem šest roků. - Po té jsme se přestěhovali do bytu 4. kat. upraveného v akci „Z“ do historického domu v Pardubicích, starého asi 400 let. S vodou a plynem na společné chodbě s velkou pavlačí a se suchým WC na jejím konci.

Z něj jsme se stěhovali v září 1970 do Valašského Meziříčí, kde jsem nastupoval jako kazatel samostatného sboru pod zkušeným kazatelem br. Ant. Pražanem

na Vsetíně. Jak bylo nepsaným zvykem v CASD, kazatele si cele nárokovala po Pánu Bohu církev, a teprve potom se mohl věnovat své rodině a dětem.

To se samozřejmě nelíbilo manželkám ani Božence, naše manželství prošlo těžkou krizí. Posléze jsem si uvědomil Bobinkou připomínaný text ap. Pavla: „Ten kdo se nestará o nejbližší, je horší než pohan!“ Přehodnotil jsem špatné priority, nastavené nám našimi otci a církví. - Napřed Pán Bůh, poté manželka, rodina a nakonec „církev“. - To byla naše záchrana!

Ježíš, Jeho evangelium a Písmo sv. není radno „vylepšovat!“. To dělají sekty, je to psané v dokonalém a věčném Božím Slovu: (Žalm 119,160), na pěti místech a v kánonu Bible zakázáno! (5. Moj 4,2; 13,1; Přís 30,5-6; Kaz 3,14; Zjev 22,19).

Ježíš Kristus je fenomén vesmíru, na něj jsme s Boženkou upnuli svůj zájem, především na plnou důvěru v Jeho předrahou oběť a krev, za nás na Golgotě prolitou. ON nás odměnil láskyplným vztahem k Němu i k sobě navzájem, životem v pravdě a touhou po jednotě s ním a otcem: (Jan 13,34-35; 15,17; 17,17-19. v. 21-23) – To je náš cíl.

Jsem Pánu vděčný za moji Boženku a děti, které nám dal, i když prvorozeného Peťu nám dobrý Bůh vzal. - Budiž Jeho Jméno pochváleno!

Děkuji mu za jeho vedení i v nejtemnější chvíli našeho života. Naše chyby byly dobrou školou života, ale Jeho Slovo a Duch sv. je naším Světlem a průvodcem nejlepším a nespolehlivějším!

Jindřich Kimler

S Boženkou se známe prakticky čtvrt století, určitě všichni víte, že jsem si vzala za muže jejího syna Petra. Už od počátku, co jsem ji poznala, na mě působila, jako velmi hodná tchýně, tím chci říct, že je moje druhá maminka. Vždycky ochotná a milá. Je také výborná kuchařka, která mě naučila různé speciality, které jsem ani neznala.

Jsem ji vděčná za velkou pomoc, kterou mi poskytla, když se narodil její vnuk Ondřej, můj prvorozený syn. Nemohla jsem se o něj po porodu starat osobně, takže na Boženu a Petra spadla všechna starost o miminko. Ale díky Bohu, jsem měla jistotu, že je v dobrých rukou a je o něj dobře postaráno.

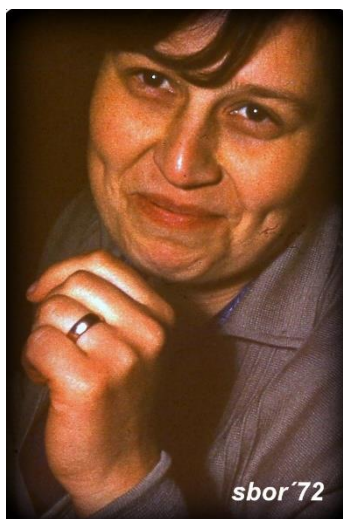
Boženka je svědomitá, poctivá, pracovitá.

Moc Boženko, děkuji a přeji ještě dlouhý podzim života bez bolestí, v radosti a pokoji s vědomím poctivě odžitého daru života.

Simona Kimlerová

Vzpomínáš, Boženko?

V osmdesáti člověk zapomene, co bylo před pěti minutami, lehce se mu však vybaví události před pěti a více desetiletími. Takže, Boženko, určitě vzpomínáš...

Má první vzpomínka na Tebe míří do socialistického Gottwaldova. Vidím Tě, jak spolu s Pavlem a dalšími sourozenci prozpěvuješ ve slavném pěveckém souboru Miloše Bijoka. Potom jsi někde záhadně zmizela, až ses začátkem sedmdesátých let překvapivě objevila v meziříčském sboru. To už s manželem Jindrou, synkem Petrem, co už od plenek uměl vyslovovat zřetelné „r“ a s vždycky pohodovou malou dceruškou Magdičkou. Ve dvaasedmdesátém jsi přednášela báseň na naší první svatbě a o dva roky jste se i s Dášou potkaly v místní porodnici. Nejdřív přišla na svět Esterka, o den později váš Robert. Dokumenty dokazují, že spolu spávali. V jednom poměrně stísněném kočárku...

Zcela nezapomenutelné zůstanou naše společné dovolené. V devětasedmdesátém jsme spolu s Hasmandovými a rodinou mého bráchy pobývali ve spartánském nízkotatranském táborisku v Malužiné. Přijeli jste tam vašim nepřehlédnutelným žlutozeleným spartakem. Spávalo se ve stanech, vařilo na ohni a tělesná očista se odehrávala v tůni chladného potoka. Pochopitelně, bez jakéhokoliv textilního pokrytectví. Na druhou stranu říčky jsme přecházeli po rezavé kostře někdejšího železničního mostu. Nevím, jestli si, Boženko, vzpomínáš, ale během našeho táboření došlo během jedné noci k nečekanému zdražení. Ne o desítky, ale o celou stovku procent! Takže benzín, který byl ještě v pátek za dvě koruny, od sobotního rána vyskočil na čtyři! Podobně jako dětské oblečení a některé další záležitosti. Díky tomu pak vznikla tehdy dost populární

písnička s názvem Pohanský chorál, která si po zásluze vysloužila přezdívku Zdražení.

O rok později jsme s vámi opět zamířili na Slovensko. To už Jindra kazateloval ve Žďáru nad Sázavou. Přibral odtud tři nezadané mládence a jednu pannu z rodu Řádků. Dobře udělal. Alenka Jančová se díky tomu převtělila v Řádkovou a jméno Řádek pak na Valašsku zdomácnělo. Jak si asi, Boženko, vzpomínáš, tábořili jsme v podhůří Malé Fatry na pozemku rodiny Fúcelových. Může zato mladší sestra Vlasy Škrlové starší, která se tu kdysi šťastně provdala. V improvizovaném tábořišti poblíž obce Sučany tentokrát nepobývaly pouze minulé čtyři rodiny, ale spolu s nimi i celá tehdejší meziříčská mládež včetně nestárnoucího strýce Klvánka. V noci nás občas ve stanech probudil neskutečný rachot. Nesl se z nedalekého tankodromu, kde se testovaly socialistické tanky vyráběné v nedalekém Martině. Na sobotu sem pak přichvátal skoro celý sbor včetně Balcarových a Válkových. Samozřejmě, v typických přibližovadlech oněch dob, nezničitelných čudících trabantech.

Třetí naše společná dovolená se odehrála až o osm roků později. Bylo to za kazatelské éry Petra Krynského. Ten osedlal svoji vínově červenou škodovku, vy jste se naládovali do žlutého wartburgu a naše pětičlenná familie vyrazila s kempinkově upravenou dvanáctsettrojkou. Jak jistě víš, Boženko, v této nesourodé koloně jsme zamířili do Rumunska. Pěkně pomalu, protože náš obytný vůz se nad osmdesátku nedostal. Což nejhůře nesl váš Jindra s Petrem. Jejich výbušné povahy totiž přivádělo plíživé tempo k evidentnímu šílenství. Vzpomínám si, že jsme jednu noc trávili u odlehlého háje ve východomaďarských rovinách. Pohodová polní cesta se během nočního deště změnila k nepoznání. Škodovce se ucpaným blátem zanášely blatníky a vaše

východoněmecká chloubka v oblacích modrého kouře tančila divoký kankán. Navíc za účinné tlačanky veškeré osádky. Jednoznačné vítězství si kupodivu odnesla oranžová brzda provozu. Mazlavý úsek zvládla bez ztráty kytičky. Hned za rumunskou hranicí jsme prodali všechny kávy, kakaa, vegety, žvýkačky, mýdla a další ceněné zboží a impériem Nicolae Ceausesca doputovali k našim

známým ve městě Sighetu Marmatiei. Přestože v tamějších obchodech nebylo k dostání skoro nic, naši křesťanští sourozenci nám připravili hotové hody. Kde to vzali, netušíme...

Možná si, Boženko, vzpomínáš, na nedělní brigádu při stavbě tamějšího nového sboru. Betonovaly se nosné sloupy a jedinou mechanizací byla prastará elektrická míchačka. Všechno ostatní obstarávaly lopaty. A hlavně bezpočet dobrovolníků, kteří se tu srotili ze širokého okolí. Připadalo nám to jako na čínské stavbě socialismu z padesátých let minulého století.

Zápisy v kronice také prozrazují, jak jsi v tom Rumunsku jednou hlídala naše lesní tábořiště. Místní výrostci se motali kolem stanů s evidentní snahou něco ukořistit. Hrdinně jsi proti nim vyrukovala, ale ostří hoši se nedali. Zahnali se po Tobě sekerou a naznačili, že pokud nic nedostanou, mohou zmíněným nástrojem poničit i naše auta. Kraj Nikoly Šuhaje loupežníka ostatně ležel hned za pohraničními kopečky. Nevím, jak se to stalo, ale díky Tvému neohroženému postoji nakonec zbojníci odtáhli s nepořízenou.

Určitě nikdo z nás nezapomene na masovou koupel ve sláném rumunském nálevu, kde se nemá šance ponořit ani ten nejnemožnější neplavec. Ale hlavně na spanilou, čtyřicet kilometrů dlouhou jízdu úzkokolejným vláčkem. Parní mašinka z roku raz dva kromě vagónů na svoz dřeva táhla i osobní vůz a dobytčák. V tom prvním, jak si asi vzpomínáš, už nebylo místo, a tak jsme se spolu s dalšími domorodci nalodili do otevřeného kupé na převážení ovcí. Přestože jsme stáli v hnoji, přišel za námi průvodčí a prodal cestovní lístek. Jak

se později ukázalo, bylo na něm napsáno „classa un“, nebo-li první třída. A Dáša dodnes vzpomíná, jak Jindra ve stanici Cozia vykoupil celý místní obchod. Měli tam akorát prastaré sušenky, které se nedaly jíst ani náhodou. „Jez, jez, Dášenko, jsou dobré!“, nabízel je mé choti, aniž předtím okusil, jak příšerně nechutnají...

Bylo by toho ještě hodně, Boženko, nač by se dalo vzpomínat. Třeba na naše páteční večery u Válků na Potůčkách. Jak jsme spolu s Pimkovými nacvičovali vícehlasé křesťanské písně a jak moc nás to bavilo. Přestože se nám doneslo, že jsme sledováni a že rudí bratři o nás ví úplně všechno. Což nám, tuším, až tak moc nevadilo. Spojovalo nás něco, co bylo silnější než tehdejší bezpečnostní aparát. Přestože Tebe i nás od těch dob potkalo dost nemilých věcí, ten spojující prvek zůstává. Víra, kterou jsi opěvovala už ve vzpomínaném gottwaldovském sboru. A o které zpíváš i v současných neveselých dnech. Víra v Ježíše Nazaretského, toho ukřižovaného a zmrtvýchvstalého...

Franta Tomanec

Milá Boženko, ten po kom je ti bolestně smutno, klidně spí, protože jsi ho vedla k Panu Ježíši a On ho do svého života přijal. On věděl, že jsi nejen byla výborná maminka, ale že jsi a budeš výborná babička. Ti kolem tebe tě potřebují.

Ať pocítíš sílu, potřebné zdraví a jistotu, že nad tebou bdí milující NEBESKÝ OTEC, to ti přeje tvoje sestra v Panu Ježíši

Alena Balcarová

S Boženkou jsem se sblížila hned, jak se do Valašského Meziříčí přistěhovali. Kimlerovi se stali našimi nejbližšími přáteli. Dobře jsme si rozuměli. Ať už proto, že jsme si byli věkem blízcí, tak i proto, že jsme měli i děti obdobného stáří. Trávili jsme také spolu dovolené a absolvovali četné výlety.

Boženky jsem si moc vážila, ona patří k těm ženám, které Písmo chválí a mimořádně si je cení. Je příčinlivá, pracovitá, vždy milá a laskavá. Srdce a ruce má otevřené pro druhé a přitom vždy myslí spíše na ostatní, ať už na své domácí či na ostatní spoluvěřící, než-li na sebe. V paměti si uchovávám spoustu drobných zážitků, pro mnohé bezvýznamné, běžné záležitosti, pro mě ale něco cenného a hodnotného. Vztah s ní mě mnohými způsoby poželhal. Jsem Pánu Ježíši Kristu vděčná, že jsem ji mohla osobně a důvěrně poznat a tak jsme společně mohly sdílet kus svého života.

Napsat by se mohlo ještě mnohé, ale zdá se mi to zbytečné, protože více než-li mnoho slov, hovoří a bude vydávat svědectví poklad, který se během Boženčina života ukládal v nebi.

Eva Hasmandová

Je to už více jak 20 let, co mě vítr zavál na Valašsko a já měla tu čest Tě poznat. Ženu již zralého věku, krásnou, milou, trpělivou, plnou sil.

Ženu, která pevně stojí po boku svého muže, milující svoji rodinu.

Ženu, milující Boha i sborové společenství ve Valašském Meziříčí!

Poznala jsem naši Boženku Kimlerovou.

Milá Boženko,

mám tu čest a radost, že Ti mohu takto veřejně popřát k Tvým kulatinám.

Přeji Ti další léta v dobrém zdraví, obklopena blízkými. S klidem, který nám dává jen naše víra.

S nadějí, že čas, který je nám vyměřen, bude korunován vítězstvím.

Bůh ať je Ti nadále silou a ochráncem na této zemi.

S láskou Tvoje sestra Soňa Mročková

Milá teto (zas to oslovení 😊😊).

Pokud si vzpomínám, byla jsi vždy výbornou sborovou mámou, upřímnou, otevřenou vyslechnout trable jiných, pracovitou a kromě srdečného potřásání rukou nikdo neodešel ze sboru s prázdnou. Buď si s láskou někomu dala květiny, kompot, marmeládu, či co zahrada dala – jablíčka, hrušky a nápodobně. Osmdesát let, to je krásný věk a opravdu požehnaný, a tak ti chci popřát do dalších let hodně a co nejvíc Boží požehnání, stálou svěžest, hodně lásky a taky zdraví. My starší víme jaké to je, holt nemoci nechodí po horách, ale po lidech (ale mohly by na Valašku je těch hor opravdu dost). A příkládám jedno vlastnoručně vyrobené přáníčko.

Milá teto Boženko, ať ti pan Ježíš žehná a provází tě každý den.

Dana Klečková

Už jednou jsem tuto myšlenku napsal do sborového Bulletinu a to když Jindřich Kimler slavil svoje 80 narozeniny a my jsme mohli napsat něco zajímavého k tomuto jeho výročí. Teď je Boženka v té samé situaci a mě okamžitě naskočila právě tato skvělá skutečnost, a to je to, že i v těchto bohatých letech a se zdravotními problémy se stále i se svým manželem účastní našich sborových výletů a různých mimosobotních akcí.

Za mě tedy uděluji vysoké ohodnocení a zároveň se ptám sám sebe, až mě bude ve věku, který má nyní Boženka - jak na tom budu s těmito aktivitami asi já sám???

Jsem moc a moc rád, že jste s námi a že nás obohacujete oba dva svojí přítomností a za to vám moc a moc děkuji a vážím si toho !!!

Přeji Ti, Boženko, Boží požehnání do dalších let tvého života a nezapomeň na to, že tě máme rádi.

Petr Chára

Milá Boženko,

Když jsem před 30 lety přišla poprvé do sboru ValMez, ihned jsi mi „padla do oka“ díky svému úsměvu, vždy milé a přívětivé povaze. Neměla jsi to v životě vůbec

jednoduché, být manželkou kazatele je náročné. Ležely na tobě veškeré starosti o rodinu. Ty jsi vždy byla pilířem, ty jsi vždy byla duší domova, ty jsi vždy byla jistotou pro tvé blízké. O to víc jsem obdivovala a dodnes obdivuji tvou pokoru, trpělivost a dobrotu.

Po řadě let, kdy jsem sbor opustila, jsem se vrátila. Byla jsi stále ta pozitivní a milá sestra. Ale spíše než sesterský vztah jsem k tobě začala mít vztah jako k mamince. Nejspíš proto, že vlastní rodiče, oba v tvém věku, se mnou na řadu let přerušili komunikaci kvůli mému návratu do církve a já jsem cítila v tomto směru prázdnotu. Tvůj syn Petr byl o 20 dnů starší než já.

Obdivuji tě, s jakou energií se účastníš společných aktivit, výletů. Obdivuji tě, jak si dokážeš užívat konference žen, jak jsi skvělá kamarádka a důvěrnice. Obdivuji tě, že jsi dokázala najít sílu a překonat nesmírně citově náročné události minulých několika let a především loňského roku ♥.

Milá Boženko, mám tě moc ráda a nesmírně si tě vážím. Chtěla bych ti přát všeobsahující Boží požehnání do dalších let. Přeji ti pokoj, radost, lásku, zdraví

a vitalitu. Jsi nesmírně důležitá pro svou rodinu, pro celý náš sbor, a především jsi jedinečná a vzácná pro našeho dobrého Pána.

Iva Chárová

Boženka je skrytý poklad. Nedožaduje se pozornosti, a přesto je důležitou osobou našeho sboru. Boženka je požehnáním tím, že je mezi námi. Že věrně dochází do sboru nebo že s námi jede na sborový výlet. Jsem ráda, když je na shromáždění v sobotu. Mám radost z její poznámky, když probírám úkol.

Její život nebyl jednoduchý a v posledních letech jí Pán Bůh připravil nejtěžší zkoušku. Obdivuji její ochotu věnovat se nejen rodině, ale i druhým lidem, třeba když se s Jindrou starali o pana Borovku (říkali jsme mu Borůvka). Pro mě je tou statečnou ženou z Příkladu 31.

Chtěla bych jí popřát ke kulatinám hlavně Boží požehnání, aby s námi byla ještě mnoho let. A abychom se jednou všichni setkali u Pána Ježíše.

Květa Tyšerová

V pardubickém sboru jsme byli všichni zvědaví, jakou nevěstu si Jindra Kimler z Moravy přivede k nám do Čech a byli jsme velmi mile překvapeni její krásou a dobrotou, která z ní vyzařovala. Navíc ten její měkký moravský přízvuk si nás hned podmanil. Naprosto jsme chápali, že byl do ní tak zamilovaný - Jindrova Bobinka, jak jí říkal, byla miloučká, ráda se smála - měla takové ty podmanivé dolíčky ve tváři, někdy trochu doplácela na svou dobrotu - bylo to období, kdy manželky kazatele neměly skoro žádné soukromí, často k nim přicházely "tetičky" na návštěvu v domnění, že nemají nic jiného na práci než jim být "vrbou". Mladí manželé bydleli v podnájmu ve vilce u jedné sestry, kdysi spiritistky, takže zažívali někdy i podivné noční zvuky, ale to by už byla jiná kapitola, o které zas toho ani tolik vlastně nevím.

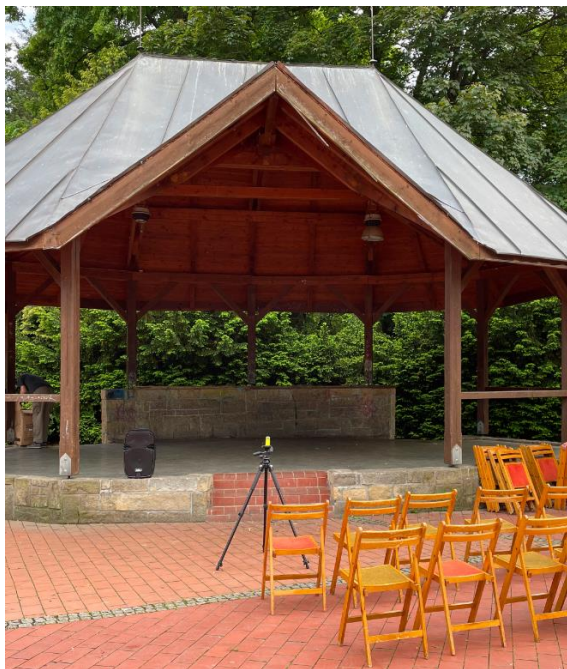
Boženko kéž ti Pán žehná i do dalších let !

Alena Radoušová

Staré židličky z ValMezu

Minulý rok jsme se setkali dva podvečery venku v parku na Vsetíně, když nás navštívil všem dobře známý Kornelius Novak. Nikdo z domácích na takový způsob nebyl zvyklý a říkali jsme, že to nejde a že je to divné. Jenomže ono to jde a není to tak strašné, jak si člověk představuje. Dokonce nám ani nikdo nenadával. Tento rok jsme to zopakovali, jenom ze dvou setkání se stalo setkání sedm. Od konce května jsme se zhruba co tři týdny scházeli až do začátku září. V podvečer, v 18 hodin. Třikrát mohl tento rok sloužit Kornelius, zbytek zajistili jiní řečníci. Sám Kornelius říkal, že nás rád podpoří, ale že jeho cílem je, aby jej nebylo potřeba, abychom byli samostatní. Celá záležitost je poměrně jednoduchá. Především je potřeba zajistit úřední povolení, základní ozvučení a nějaké sezení. Tady nám velmi dobře posloužily staré skládací židličky z

ValMezu. Ozvučení zajistila jednoduchá reprobedna na baterky a dalším důležitým prvkem byl malý stoleček s knihami. Knihy byly zdarma, ono něco prodávat v dnešní době plné nepoctivců je docela obtížné. Stoleček stával vždycky trochu bokem, aby se lidé nebáli k němu přistoupit a prohlédnout si knihy. Vůbec celá akce byla uzpůsobena modernímu člověku, který má zájem o duchovní věci, ale obává se a je velmi opatrný. Prostředí parku je úplně ideální pro takovýto typ akce. Kromě lidí na

valmezských židličkách tam totiž seděli i "lavičkáři". To byli lidé, kteří pozorovali zpozvdálí, co se tam děje a dělali, že tam vlastně ani nejsou. Poslouchali, a pokud je to zaujalo, tak zůstali. Pro moderního člověka je důležité, aby mohl nepozorovaně odejít a aby třeba nehrozilo riziko, že jej tam někdo známý uvidí. Přijít někam mezi 4 stěny znamená, že takový člověk má

nesmírnou důvěru v toho, kdo jej na takové setkání pozval. Lidé jsou dnes velmi obezřetní. Měli jsme s celou akcí nějaký měřitelný úspěch? Rozhodně ne. Bylo to všechno velmi skromné, pokud se nás sešlo 20, bylo to asi maximum. Běžně nás bylo třeba jen 10. Mohli jsme ale mít radost právě z lavičkářů a z lidí, co poslouchali až v dálce pod stromem. Při posledním setkání nás bylo také spíš méně, ale byli jsme překvapení, kolik knížek ubylo ze stolku. Všechna setkání najdete na YouTube kanálu sboru Kateřinice, hledejte výraz "casdkaterinice". Budete tak moci ochutnat něco z pokojné atmosféry těchto setkání a v myšlenkách si znovu sednout na vaše staré skládací židličky.

Marek Wagner

Pavel vtiskl starověkému vzoru otevírání a uzavírání dopisů vlastní pečet'

Písenná korespondence v době e-mailů je stručná. Začínáme krátkým oslovením (možná slovy „Vážený pán, Vážená paní“ nebo „Ahoj“, ale často vůbec ničím) a končíme stručně („S pozdravem“). Naproti tomu v dobách, kdy měli lidé více času, a čtení dopisů bylo chvílí intimity, kterou si mohli vychutnat při svíčkách, používali korespondenti zdobné a květnaté podpisy: „Nemusím psát, jak moc jsem Vaším věrným přítelem“, „Mám tu čest být Vaším poslušným služebníkem“ apod.

V mnoha částech světa je dnes běžné začít dotazem na blaho celé rodiny příjemce; na individualistickém Západě je to mnohem méně obvyklé. Naše pozdravy sdělují více, než si uvědomujeme.

Magazín Christianity Today píše, že jedním z nejvýraznějších příkladů v dějinách, a jistě i teologicky nejvýznamnějším, jsou Pavlovy listy. V řecko-římském světě prvního století se dopisy otevíraly ve standardním formátu. Uvedli jste své jméno, pak jméno nebo jména toho, koho jste oslovovali, a pak jednoslovný pozdrav: „Hilarion, své sestře Alis, posílám mnoho pozdravů.“ Několik dopisů v Novém zákoně se přesně drží tohoto vzoru (Sk 15,23; 23,26; Jak 1,1).

Pavel (a následně Petr) však vytvořili upravený úvod. Poté, co představil sebe a církevní společenství, ke kterému se obrací, píše „Milost a pokoj vám od Boha, našeho Otce, a Pána Ježíše Krista“.

Pavel byl milostí přímo posedlý, takže nás asi nepřekvapí, že jí začíná všechny své dopisy. Dodatek „pokoj“, běžný židovský pozdrav, vyjadřuje touhu po blahu sboru a projevuje Pavlovo přesvědčení, že jsme byli skrze Krista smířeni

jak s Bohem, tak mezi sebou navzájem. Významné může být i pořadí: Nejdříve milost a pak pokoj, nikdy ne naopak. Teologická změna, podle níž pozdrav přichází od Boha a Krista, nikoli od Pavla samotného, odráží jeho na Boha zaměřenou vizi všeho.

Úvod „Milost a pokoj“ má však ještě jednu rovinu. Vypadá to velmi podobně jako záměrné přepracování Áronova požehnání v Numeri 6,24-26. Po více než tisíc let žehnali izraelští kněží lidu tím, že prosili, aby Bůh „rozjasnil svou tvář“, „byl jim milostiv“, „obrátil k nim svou tvář“ a dal jim „pokoj“. Zdá se, že Pavel tím, že všechny své listy začíná milostí a pokojem od Boha a Pána Ježíše, zhušťuje a christianizuje áronské požehnání. Bůh chce stále „žehnat“ a „zachovávat“ svůj lid, ale nyní požehnání zahrnuje i věřící z pohanů a pochází od Boha Syna i od Boha Otce.

převzato z krestandnes.cz

Každý může pomoci

Chtěli bychom poděkovat ADRA Klubu zdraví Valašské Meziříčí a návštěvníkům jejich besed za darovanou finanční částku ve formě dobrovolného vstupného, která činila za poslední 2 roky celkem 23.666 Kč. Všichni Ti, kteří přispěli tímto finančním darem, podpořili naše dobrovolnické programy u seniorů, dětí a mládeže, a sociálně slabých občanů v regionu Valašského Meziříčí.

Velice si této podpory vážíme. Je součástí naší snahy zapojit do dobrovolnické služby ty, kteří pomáhat chtějí a spojit je s těmi, kteří pomoc potřebují. A lidí potřebných nám přibývá. ADRA Klub zdraví, který pravidelné besedy v knihovně Valašského Meziříčí již léta pořádá, tak při této snaze pomáhá i nám, Dobrovolnickému centru ADRA při realizaci našich aktivit.

Děkujeme a přejeme i nadále hodně zajímavých témat a nadšených posluchačů.

Naďa Šimová
Vedoucí Dobrovolnického centra ADRA Valašské Meziříčí

Besedy Adra Klubu zdraví

Po prázdninové přestávce se opět rozběhly besedy Adra Klubu zdraví pořádané v Městské knihovně ve ValMezu. Scházet se budeme opět ve 14 denním cyklu. Co bude jiné, je sponzor a zaměření některých besed.

Po řadu let jsme byli finančně podporováni Zdravým městem Valašské Meziříčí, a my za to musíme moc poděkovat. Od letošního roku bude po změně zastupitelstva podpora pouze poloviční. Protože však máme pro naše posluchače mnoho velice zajímavých přednášejících a témat, bylo nám líto počet besed snížit. Podporu nám přislíbila naše církev. Díky Pánu za tuto pomoc. To přináší možnost zaměřit tyto besedy především na misijní témata a tím se podílet na „zasetí semínek“ Božího slova. Modleme se, prosím, za padnutí do úrodné půdy a vydatnou úrodu.

Těšíme se na vás na našich besedách, které pro vás s radostí budeme organizovat i v novém školním roce.

Za Adráky Iva Chárová

První beseda zabodovala

Svatá Písma praví, že doma není prorok prorokem. Čtvrtek, jednadvacátého devátý, je výjimkou. Účastníci besedy o krásách Korsiky, která proběhla v místní knihovně, shodně potvrdí, že domácí Iva Chárová, jež ostrov během jedné hodiny

publiku představila, může v cestovatelských přednáškách soupeřit s profesionály. Fotografie, videa, hudební vložky i vlastní výklad přiblížil hornatý kousek země s bizarními městy a nádhernými plážemi tak barvitě, že duše neposedných tuláků nenabudou klidu, dokud rodiště Kryštofa Kolumba a Napoleona Bonaparte nenavštíví. Není divu, že nejmenovaní jedinci, mezi něž náleží i zákonný partner přednášející, se tam opakovaně vracejí. Takže, pokud hledáte tip na příští dovolenou, Ivana s Petrem vám poradí...

Franta Adrác Tomanec

Střípky z dob totality

Tak jsem tady zase. Bratr a můj velmi dobrý přítel František mne požádal o písemný příspěvek do každoměsíčního bulletinu. Abych čtenáře neunudil, dovolil jsem si zvolit poněkud žertovné téma Střípky totalitních absurdit, které jsem na vlastním těle a duši zažil a prožil.

První absurdní čin jsem zažil jako desetiletý školák, kdy v páté třídě roku 1960 vletěla naše třídní do třídy 42 ostravských chacharů a chacharek a s rozevřenou náručí, rozsvícenýma očima a hlasitým pokřikem nám zvěstovala: „Děti už vaše generace bude žít v komunismu, peníze nebudou a všechno bude zadarmo“. Tehdy prezident Novotný vyhlásil naši republiku za socialistickou ČSSR. Tenkrát se začínaly zavádět samoobsluhy a já jsem tak v duchu zauvažoval: „Tak to teda bude v těch samoškách pěkný binec“. To samé jsem nechápal, když nás učili, jak jinak, než podle sovětského vzoru: „Poručíme větru, dešti“. Taky jsem jako malý ogar prohlásil, že jeden se bude chtít na své zahradě opalovat, tudíž nebude chtít dešť a druhý vedle bude chtít zalít zahrádku a

Když jsem mluvil o těch sovětských vzorech, tak jako malý kluk jsem měl vštípené, že jsou to naši osvoboditelé a přistupovali jsme k tomu, že je to takový ctěný starší brácha, ze kterého jsme si ale také dělali vlivem bušení ideologie do hlav, že SSSR je nejlepší ve všem, legraci typu: „Sovětští trpaslíci jsou ti největší trpaslíci na světě! A SSSR = Stalin vyměšuje samou rýži“. Přičemž jsme určitě neříkali „vyměšuje“!!!

No ale všechno to zbourala násilná hnusná okupace v srpnu 1968, kdy nás sověti a ostatní spřátelené národy i pomocí české páté kolony převálcovali tanky. Ale vznikly i zajímavé nápisy, které mám pořád před očima: „Ruská hvězda má pět cipů a největší je Brežněv! Nebo Koldra a Bilaka pověsíme za

A vzpomínám na vojnu, kdy jsme byli na štábním cvičení Varšavské smlouvy a kdy náš náčelník štábu se chtěl zavděčit velení a zavolal si mne řka: „Kostruh, vy jste chemik, já jsem koupil pytel barvy Světluška (pro neznalé to byl tehdy takový pofiderní prášek, který na natření na nějaký podklad „měl“ světélkovat), a vy to namícháte do těch barev a potom to natřeme na ukazatele a ony budou svítit“. No a já mu skočit do řeči: „Jasně soudruhu majore, vy chcete, aby ukazatel žluté (Chemici) svítil žlutě, hnědý (ženisti) hnědě a černý černě, že“? Major zajásal: „No pochopil jste mne správně, četaři, vidím, že ten titul inženýra nemáte zadarmo a nadarmo“. Po vysvětlení, že takto to nefunguje a že je to kardinální blbost mne mávnutím ruky odehnal, ale bylo na něm vidět, že ten titul mi osobně odebral.

Ale vzápětí po zdařilé ukázce střetného boje nás potkal tehdy velící velitel Varšavské smlouvy armádní generál Štemenko, spolubojovník Stalina. Byl už v takovém veselém stavu a klepal nám na rameno a mne, nevím proč, oslovil: „Nu ty nastajášcij maladec“. No a já jsem, taky nevím, kde se to ve mně stalo,

mu odvětil: „Továřšče generál u nás skážet sa – Moloděc, pojmi golovu v kaladěc“. Náš velící důstojník zbledl, bylo vidět, že mne v duchu zastřelil, ale generál se mohl smíchy potřhat.

Po vojně, vlastně chvilku i před wojnou jsem pracoval dlouhou dobu v Urxových závodech (dnes DEZA), byla to doba plné normalizace, kdy moc zrovna veselo nebylo, ale vzpomínám na historku mého tehdejšího šéfa, který ještě pracoval v bývalém ostravském závodě, jak měli kdysi nějaký přiblblý aktiv a tam jeden zasloužilý pracovník pěl pochvalné řeči na vedení touto větou:

„Víš, soudruh ředitel, ty a celé vedení mi připomínají tu naši krásnou sovětskou hvězdu, ty cipy na boku sú tvoji náměstci a ten cip nahoře si ty“!

Jednou měl okresní výbor KSČ výjezdní zasedání v našem podniku a ředitel je poslal na prohlídku provozů. Přišli na můj provoz a jedinou jejich starostí bylo, jak vypadají nástěnky. Bylo tehdy nějaké Leninovo výročí a ideologický tajemník vida naši nástěnku, o kterou se staral taky nějaký zodpovědný pracovník, mi vyčetl: „Soudruhu vedoucí, nástěnka vypadá pěkně, ale musím vám vytknout, že u úmrtí soudruha Lenina máte křížek, náboženský symbol“!! No já byl tenkrát ateista a říkám mu: „No ale jak se jinak označuje úmrtí“?

Odpověď byla:“ No přece my píšeme plus, malé plus“!!! Už jsem se neodvážil zeptat se, jestli tedy můžeme úmrtí Lenina považovat za plus.

No a s tím souvisí i můj závěr tohoto článku. Můj syn poměrně nedávno mi v našem rozhovoru řekl: „Otče, vy jste byla ale zbabělá generace“! Já jsem mu chtěl oponovat tím, že kdybych byl zásadový, tak mne odvolají z funkce, děti by nemohly studovat, manželka by nemohla učit, ale spolkl jsem to a uznal, že má pravdu. Pro vlastní jakés takés pohodlí a pomyslný klid jsme dělali a nechali jsme si dělat věci, za které se dnes stydím. Jako například na vysoké škole v roce 1970, když se zakládalo SSM, z pětiset studentů se přihlásilo patnáct. Náš děkan si nás svolal a měl tuto řeč: “Kolegové, jsem dalek toho, abych vám něco nařizoval, nebo přikazoval, je to vaše svobodná volba. Ale upozorňuji vás

všechny, že děkanské opravné termíny zkoušek budu podepisovat jen svazákům“.

No a posléze jsme byli svazáci všichni. V roce 1977, kdy jsme byli všichni vedoucí pozváni, abychom odsoudili dokument Charta 77, tak moje odvaha skončila dotazem, co je tam vlastně napsáno a čem to je, a ředitel arogantně odpověděl, že to odsoudil ústřední výbor KSČ a to nám musí stačit a následně při hlasování proti tomuto dokumentu jsem se tiše vytratil na záchod, abych nemusel zvednout ruku.

Ano byli jsme zbabělá generace. O to víc si vážím těch, kteří to na vlastním těle a na vlastní duši zažili a bojovali proti bezpráví. Vážím si bratra Jeníka, který se neohnul a vytrval, vážím si ostatních, kteří nedali přednost relativnímu a pofidernímu pohodlí a vytrvali.

Mne dnes pomáhá moje víra, kterou jsem díky Duchu Svatému našel a které si užívám plnými doušky, protože ve víře je pravá SVOBODA!!!

Tak doufám, že jsem vás, moji milí a drazí, nepohoršil a neunudil, jsem s vámi rád a mám vás všechny rád. A jsem rád, že mohu být mezi vámi a s vámi. Bůh nám žehnej.

Jiří Kostruh

Písničky s příběhem

LÁSKA, TO JE KŘEHKÁ KVĚTINA

Dva roky po naší první svatbě se chystá do chomoutu i náš kamarád Kon. Bere si sladkou Janinku ze Slaného a vyslovuje přání, abychom mu na svatbě zazpívali nějakou písničku. S podobnou prosbou oslovuje i daleko věhlasnějšího písničkáře Honzu Zubryckého. S mojí chotí Dášou pak na při obřadu zpíváme tu, jejíž nadpis vidíme v úvodu a má poněkud varovný nádech. Honza zase tklivě opěvuje půvaby lásky. Svatební hosty, ženicha s nevěstou nevyjímaje, jeho pojetí zaujme daleko víc než naše lehké varování.

Čas běží a milý Kon, stejně jako písničkář Honza, se rozvádějí. „To se mi nemůže nikdy stát!“ prohlašuji v duchu sebevědomě. Ale, jak známo, stalo se! Dodnes pořádně nevím proč a jak. V poměrně sešlém věku se zamiluji do pohledné, nadprůměrně aktivní dámy, se kterou se mi sice doposud skvěle spolupracovalo, ale o ní jsem veřejně prohlašoval, že je prototypem manželky, kterou bych nechtěl ani náhodou. Svatosvatě mohu prohlásit, že mě k naznačenému kroku nikdo nesváděl, ani se mnou nemanipuloval, že vše byla jednoznačně moje iniciativa.

Na druhou stranu se sluší podotknout, že nečekaná událost probíhá v době tak zvané Velké meziříčské charismatické revoluce, jejíž dravý proud s sebou strhává všechno, co mu leží v cestě. Mimo jiné i moji milou, vlídnou, atraktivní manželku. Nevím, jak byste se tvářili, kdyby společenství, které pro vás bylo domovem, leželo českému kormidelníku nového směru hluboko v žaludku, a kdyby z údajného Božího pověření se slezskou razancí vymítal nejen ducha katolicismu a jehovismu, ale i démona adventismu. Jako chlap jsem měl vše ustát. Zatnout zuby, svěřit situaci Nejvyššímu a vyčkat, až se situace utřepe. Což se, naštěstí, za nějaký čas stane. Divoké hnutí (a které hnutí je jiné než divoké, pokud je hnutím?) postupně vyzraje v solidní, živou a respektovanou Apoštolskou církev.

Ale zpátky k věci! Většina lidí si myslí, že s příchodem druhé mízy si na stará kolena užívám netušených slastí. Situace je složitější. Neříkám, že neobjevuji nové obzory, ale na druhé straně mě válčuje velice citelný neklid. Jezdím dokola po kruháči a nevím, zda odbočit na lákavý jihozápad či do své přítulné domovské destinace. Schizofrenii tohoto druhu nikomu nezávidím.

Vím, že musím situaci řešit. Bláhově si namlouvám, že řešením je rozvod. Čtrnáctý březen, kdy nás překvapivě rozdělí během necelé hodiny, se stává jedním z nejsmutnějších dnů dosavadního života. Až do večera ležím nad Krhovou pod střapatou jedlí a bulím jako mimino. Až teď si uvědomuji, co se vlastně stalo...

Neklid v duši nemizí, naopak se znásobuje. Věřím, že se vše srovná, až vložím situaci do správného právního rámce. V pátek třináctého sedmý je tedy svatba. Moje nová partnerka, přestože je hodně svá, vyvíjí všemožnou snahu, aby pro mne byla ideální manželkou. Jezdí se mnou na výlety, spává po širákem a nejraději by mi snesla modré s nebe. I když se také snažím, opřítovat jí to nedokážu.

Rozpolcené
nitro se
nehojí.

Nevím, zda je
to dobře, ale
nechávám si
to pro sebe.
Snažím se
tvářit, že se
nic neděje.
Když se za
nějaký čas
dovím, že má
někdejší
partnerka a

matka mých dětí díky prožitým stresům zkolabovala, tíha viny se zdá být nesnesitelná. Sobotu co sobotu sedávám uprostřed nádherného chrámu a otáčím se ke vchodovým dveřím. „ Tam by jsi měl stát, publikáne, a bít se v prsa!“ , vytrvale mě obviňuje mé rozjitřené svědomí. Noví sourozenci jsou hodní, mají mě rádi, ale kdyby mi dali přes hubu, udělali by lepší. Určitě by se mi ulevilo.

A jak vypadá situace ve Valmezu? V místní Apoštolské církvi se traduje historka, kdy se jedna sestra svěruje první dámě sboru: „ Ta Dáša! Ta Dáša je tak krásná! Ale ten Tomanec? No, ten nic moc!“ Pravdu svatou říká ta bystrá apoštolka, toho si musí všimnout i podprůměrně nadaný pozorovatel. Je dost pravděpodobné, že novou situaci tu berou mnozí s povděkem. Konečně si ta naše Dáša napraví reputaci! Najde si urostlého borce hollywoodského zjevu s letničními názory a vmlouvavým projevem a vytvoří tak dvojici, která bude ozdobou sboru i všech charismatických konferencí! Ale ouha! Dáša stále myslí na zmíněného nic moc Tomance. Vytrvale se modlí za jeho návrat. A všemu navzdory, pevně věří, že se tak jednou stane. Na rozdíl od nejmenovaných členů společenství, včetně samotného pastora.

Netuším, zda je to vinou Dášiných modliteb, ale v jistý čas se za návrat začínám modlit i já. Samozřejmě tajně. Kdyby někdo z mých úst slyšel modlitbu „Pane, veď nás a rozveď nás!“ , musel by mě nechat upálit. Víím, že je to vůči mé druhé partnerce strašně sobecké, ale v reemigraci na severovýchod vidím

jediné východisko. Akorát se zavazují, že nechám Horní podatelně volné ruce a sám v tom nebudu nic podnikat.

Seedmého jedenáctý, v den výročí Velké říjnové socialistické revoluce, přichází blesk z čistého nebe. Podrobnosti zamlčím, jen prozradím, že na základě rychlého rozhodnutí vše v noci spěšně pobalím a nad ránem prchám do své rodné dědiny. Usadím se v domku po rodičích a celý listopad prochodím po valašských a beskydských kopcích. Mohu se tu kdykoliv svobodně vybrečet. Pocit těžkého provinění je tu znovu. Tentokrát ale v bledě modrém. Opouštím nejlepší partu kamarádů všech dob, kterou jsem našel ve sdružení Samari. Opouštím sbor, kde mě měli rádi. Především ale opouštím partnerku, která mi snášela modré s nebe! Je mi jí strašně líto. Hrozný pocit!

Jednou takto stoupám k vrcholu Radhoště. Už od poloviny kopce je všude neprůhledná mlha. Komunikuji s Nejvyšší podatelnou a svěčuji jí stav svého nitra. Pocit hluboké

viny, že jsem dalšího člověka udělal nešťastným. Najednou mi v hlavě rezonuje známý verš z Petrovy epištoly: „Všechnu svou starost vložte na něj, protože jemu na vás záleží“. Beru to jako Boží hlas. „Ale, jak se to vlastně vkládá, Pane?“, oponuji Boží radě. „A jak poznám, že je to u Tebe vloženo? Jedině, že by se stal zázrak, nějaké znamení. Třeba – kdyby se rozestoupila ta celodenní mlha!“ Může to vypadat jako nepřipustné pokoušení Pána Boha, ale nějak takto skutečně probíhá naše konverzace. Další pokračování musí nutně připomínat pohádku. Během jedné minuty, právě když přicházím k radhošťské kapli, bílá peřina skutečně mizí a nad hlavou se ukazuje blankytné nebe. Mezi zasněženými vrcholky stromů vidím Lysou horu a další beskydské kopce. Pro jistotu si vše zaznamenávám na svůj fotoaparát. Během dvou minut je tu mlha znovu a leží nad krajinou až do večera. Nejen do večera, ale i příští den, kdy, nevím proč, na Radhošť vystupuji znovu. Blížím se k zamlžené kapli a rozmlouvám s Nejvyšším: „Pane, díky za včerejší znamení! Určitě stačilo! Ale kdyby se tak ještě zopakovalo...“ Nezopakuje se. Kaple zůstává v mlze. Ale zničehonic se rozezvučí zvony. Nikdy předtím ani nikdy potom jsem je na

Radhošti neslyšel. Je možné, že všechno výše zmíněné způsobila náhoda. Nezvratnou skutečností je ale fakt, že od návštěvy bájně hory začíná pocit nesnesitelné, opakované viny pomalu ustupovat. Až zmizí úplně. Mou vinu, chcete-li hřích, někdo vzal. Konečně jsem svobodný! I když jizvy po zranění, která jsem druhým způsobil, mi do smrti nikdo nevyhladí.

Vracím se k Dáše, matce svých dětí. Nic mi nevyčítá. Sama navrhuje, ať za vším uděláme tlustou čáru a k minulým sedmi letům se nevracíme. Bez mé účasti i jakéhokoliv přičinění proběhne osmého třetí, na Mezinárodní den žen, druhý rozvod. Koncem dubna, konkrétně sedmadvacátého čtvrtý, se slaví resvatba. Po čtyřiceti letech, na den přesně a s úplně stejnými svědky. Jedním je zakladatel meziříčského apoštolského sboru a druhým ředitel adventistického teologického semináře. U stolu pak sedí vedle sebe a náramně si rozumějí. Když nás při obřadu oddávající vyzve, ať si v tichosti sdělíme, co máme právě na srdci, zmožu se na jediné: „Dášo, díky! Konečně jsem poznal, co je to milost!“

Ne každá nalomená květina začne znovu žít. Pokud se tak stane, jedná se o zázrak. O zázrak proměny křehké květiny v tu, která „*ať se děje cokoliv, vydrží, věří, má naději, vytrvá*“. V lásku, která nikdy nezanikne...

LÁSKA, TO JE KŘEHKÁ KVĚTINA

*Z nekonečné výšky do klína snesla se vám, kdoví jak
Voňavá a něžná květina, hezká, až přechází zrak*

*Láska, to je křehká květina, lehko se nalomí
Láska, to je křehká květina a zlomená nevoní*

*Květinu tu Bůh vám věnoval, vůni do ní vdechl sám
Láska, takové jí jméno dal a pak už ji poslal vám*

*Láska, to je křehká květina, lehkou se nalomí
Láska, to je křehká květina a zlomená nevoní*

*Bývá dobré mít tu květinu u sebe, by za pár let
Až povedou cesty ve stínu, mohli jste si přivonět*

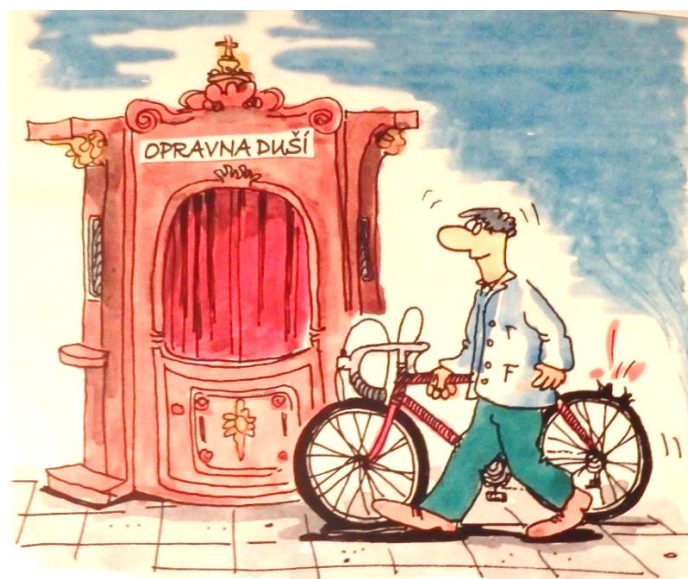
*Láska, to je křehká květina, lehkou se nalomí
Láska, to je křehká květina a zlomená nevoní*

Franta nic moc Tomanec :-)

LÁSKA, TO JE KŘEHKÁ KVĚTINA

The image shows a handwritten musical score on four staves. The title 'LÁSKA, TO JE KŘEHKÁ KVĚTINA' is written at the top. The score includes lyrics in Czech and handwritten chord symbols above the notes. The lyrics are: 'Z MEKONĚVNÉ VÝŠKY DO KLÍNA SNESLA SE VAM KDOU JAK VOJÁVA A NEŽNÁ KVĚTINA HEZKÁ AŽ PŘECHÁZÍ ZRAK LÁSKA, TO JE KŘEHKÁ KVĚTINA, LEHKOU SENALOMÍ, LÁSKA, TO JE KŘEHKÁ KVĚTINA A ZLOMENÁ NEVONÍ'. The chords are: C, Edim, F, C, G7, C, Eb, F, Eb, C7, F, G7, F, REF, C7, F, G7, F, B, F, g, a, g, F, C, d, G7, C7, F.

Křesťanský vtip – Ameňák

Převzato z kalendáře „Bůh nechce smutné tváře“ farnost Brno-Lesná